

—...Jaj... én is meg fogok égni — gondolja — én is... és nem szabad odanézni... Ott... az is meztelen... mama... mama... nem akarok megégni...!

Megfogja szürke intézeti kötényét, ledobja magáról és a visszatett zsámolyra áll. Nyujtózva, nehezen éri el a fészület lehajló fejét. Ráteszi a kötényt, az lehullik és elborítja az egész testet...

Este nyílik csak az ajtó. A kislány térdeire borulva ül a zsámolyon és alszik. A nagy csend és a meg-meglibbenő méceslámg elaltatta. A köténybe burkolt fészület ijesztő árnyékot vet rá...

BALÁZS ANNA

PHILIPPI

*Kortyolnál újra új hitet?
A kor nem erre szült.
Rádléptek, eltört derekad;
felállnál, mint a fű?
Vagy várod, új farkat ragaszt
testedhez, balga gyík,
a természet, s befuthatod
vetkőző útjait?*

*Emeld fel gőgöd, öntudat,
ágaskodj újra, ész!
Miért vérzed fel körmödöt,
nem tágul itt a rés.
Mit próbálsz még? Hány új utat?
Azt hiszed, itt terem,
ha falattal csalogatod,
s kísér a győzelem?*

*Már reng a föld. Tekints körül:
ellenséges lovak.
Nincs isten, aki túlel,
mért áltatod magad?
Gyávább vagy, mint a római,
ki ráfeszült a késre?
Szegezd magadnak, húnyd szemed,
s zuhanj a szenvedésbe.*

SZABÓ MAGDA